

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 28/01/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1142

“TÙY BỆNH CHO THUỐC, TÙY CĂN TÁNH MÀ CÓ CÁCH GIẢI”

Người Thầy thuốc phải dựa trên tình trạng bệnh và thể trạng của bệnh nhân để kê toa thuốc. Nhà Phật cũng tùy theo căn tánh của chúng sanh mà nói pháp. Hòa Thượng nói: “**Khi giảng pháp, một vị Lão sư luôn hướng đến một đối tượng hoặc một nhóm đối tượng riêng. Mọi người cùng lắng nghe nhưng nhóm đối tượng này sẽ có lợi ích thiết thực hơn. Đối tượng này có được mười phần lợi ích còn những người khác sẽ được ít lợi ích hơn**”. Vị Lão sư thật tu, thật học sẽ có thể nhìn thấu căn tánh của người nghe. Khi chúng ta nghe pháp, người có bệnh giống như trong bài pháp nói thì họ sẽ cảm thấy như họ đang bị mắng.

Người ta thế gian không thích nghe Phật pháp chân chính mà họ chỉ thích nghe tà tri, tà kiến. Tà tri, tà kiến giúp con người thỏa mãn tiền tài, danh vọng còn Phật pháp chân chính khuyên con người buông xả “**danh vọng lợi dưỡng**”. Hòa Thượng nói: “**Chúng sanh ngày nay thích nghe gạt, không thích nghe khuyên!**”. Người nào thích nghe lời khuyên thì chúng ta khuyên, người nào thích nghe gạt thì chúng ta không cần nói cho họ nghe. Nếu chúng ta tiếp tay cho họ để họ gạt người khác thì khi nhân quả đến chúng ta cũng phải gánh chịu. Chúng ta tùy tiện nhận quà của người khác thì khi nhân quả đến chúng ta sẽ phải nhận lấy. Nhà Phật nói: “**Chúng sanh sợ quả không sợ nhân. Bồ Tát sợ nhân không sợ quả**”. Chúng sanh tùy tiện tạo tác nhân nhưng khi quả đến thì họ khiếp sợ. Bồ Tát rất thận trọng khi làm nhưng khi quả báo đến thì các Ngài hoan hỷ tiếp nhận. Các Ngài biết quá khứ đã tạo nhân thì quả đến không thể trốn được. Nhà Phật nói đây là: “**Nghịch đến thì thuận nhận**”.

Người thật tu, thật học thì sẽ có thể tùy cơ thuyết giáo, tùy bệnh cho thuốc. Hòa Thượng không màng danh lợi, không có tâm tư riêng nên những lời Ngài nói là hoàn toàn vì chúng sanh. Người nào nói để được người khác ủng hộ, để có nhiều đồ chúng thì người đó có tâm tư lợi. Hòa Thượng nói một cách thẳng thắn: “**Phật pháp chân chánh không nhắc đến tiền!**”. Hòa

Thượng không quản tiền nhưng Ngài vẫn có thể làm được rất nhiều việc để thúc đẩy giáo dục của Thánh Hiền, giáo dục của Phật Đà.

Hòa Thượng nói: “***Giáo học của nhà Phật hằng thuận theo căn tánh khác nhau của chúng sanh***”. Chúng sanh có căn tánh thượng, căn tính trung, căn tính hạ hay người đầu óc lanh lợi, đầu óc mụ mẫm thì Phật pháp đều có thể giáo dục. Chúng sanh tham khác nhau thì cách đối trị cũng khác nhau, có người ham ăn, ham ngủ nhưng có người ham tiền. Chư Phật Bồ Tát, các bậc Tổ Sư Đại Đức phải rất dụng công để có thể giáo dục được chúng sanh. Chúng ta học sắp xong 1200 đề tài, trong chúng ta chắc chắn có người chưa thay đổi giống như trong câu thơ: “*Ta vẫn là ta từ thuở nào, từ thời xưa ấy đến ngày sau*”. Chúng ta thậm chí còn tham, sân, si, mạn nhiều hơn nhưng chúng ta sẽ học tiếp 1200 đề tài nữa.

Hòa Thượng nói: “***Giáo học của Phật ghi chép lại gọi là Kinh điển. Thế Tôn đã nói ra rất nhiều giáo huấn, mỗi bài học có độ sâu, rộng, cạn, hẹp khác nhau vì đại chúng lắng nghe có trình độ hoàn toàn khác nhau***”. Đại chúng có căn tánh hoàn toàn khác nhau, người có học thức cao, người không có học thức nhưng khi nghe giáo huấn của Phật đều có được lợi ích. Giáo huấn của nhà Phật cũng giống như một cơn mưa. Cây lớn và cây nhỏ sẽ hấp thụ lượng nước vừa đủ khác nhau và đều có được lợi ích. Đây cũng là bài học sâu sắc cho những người làm giáo dục! Chúng ta làm giáo dục chúng ta không cưỡng cầu mà chúng ta tùy thuận theo căn tánh của từng người. Chúng ta tùy thuận chứ không đồng thuận. Người nào tiếp nhận thì chúng ta tận tâm, tận lực giúp họ. Người nào không tiếp nhận thì chúng ta cũng không cưỡng cầu, họ có thể đến nơi khác để học.

Trước đây, tôi cũng hết sức cưỡng cầu, tôi nghĩ rằng mọi người bỏ tu thì mọi người sẽ không có được lợi ích nên tôi cố gắng để tiếp xúc để giảng dạy họ nhưng cuối cùng họ oán trách tôi. Khi đó, tôi chưa hiểu rằng, mỗi người có cái nhìn, cái thấy rất khác biệt. Chúng ta không thể cưỡng cầu, không thể bắt họ phải thay đổi. Bài học hôm nay giúp tôi thấu hiểu hơn là mình phải hằng thuận chúng sanh. Chúng ta hằng thuận nhưng không tùy thuận, tùy duyên nhưng không theo duyên. Họ thích nghe thì chúng ta nói cho họ nghe, họ không thích nghe thì chúng ta hoan nghênh để họ đến nơi khác nghe. Điều quan trọng là chúng ta đã tận tâm tận lực, chúng ta không chệnh mảng với họ.

Hòa Thượng nói: “***Mỗi người đều có phước đức, nhân duyên riêng. Người có phước đức, nhân duyên sâu dày thì họ mới nghe được Phật pháp chân chính vì người học Phật chân chính dường như sẽ gặp bất lợi, chịu thiệt thòi***”. Chỉ cần người khác chỉ có ý định giành thì

Hòa Thượng đã nhường, người khác dành thì Ngài liền nhường. Nhiều người cho rằng nếu họ luôn nhường thì họ sẽ thiệt thòi nên họ không muốn tiếp nhận giáo huấn của Phật. Người thế gian thường nói: “*Nhất quá tam*”. Không nên chịu thiệt thòi quá ba lần.

Hòa Thượng nói: “*Lão sư luôn khéo léo, chân thành, khẩn thiết dẫn dắt học trò. Học trò có thiện căn, phước đức sâu dày thì họ mới có thể lĩnh hội. Thiện căn, phước đức của họ chưa đủ sâu thì họ sẽ nghe nhưng không hiểu và không tiếp nhận*”. Phật pháp rất nhiệm màu. Giáo huấn của Phật giáo dục chúng ta đạo lý rất rõ ràng, lý sự rất tường tận nhưng mọi người cũng không tin theo. Đạo lý nhân quả rõ ràng là trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu nhưng rất nhiều người không tin. Một lần, Hòa Thượng nghe hai người tu hành nói chuyện với nhau, một người nói: “*Ông có tin nhân quả không? Tôi thì tôi không tin!*”. Người không tin nhân quả thì không có việc xấu, ác nào mà họ không dám làm!

Những người xung quanh chúng ta đã gần ra đi hết. Khi còn nhỏ, tôi được ông bà nội ngoại rất thương yêu, tôi thường đi chùa cùng bà nội, tôi còn nhớ rất rõ khuôn mặt của mọi người nhưng ông bà, cô gì chú bác của tôi cũng đã đi gần hết, rồi sắp tới tôi cũng sẽ ra đi. Đạo lý vô thường rõ ràng như vậy nhưng họ cũng không tin, họ cho rằng chúng ta mê tín. Họ không tin thì họ mới là đại mê tín! Những người xấu ác hay những tấm gương đức hạnh rồi cũng sẽ ra đi. Nếu chúng ta hiểu rõ ràng thì chúng ta sẽ có một cách sống hoàn toàn khác, chúng ta sẽ không sống chệnh mảng mà sống một cách cần mẫn.

Giáo dục của nhà Phật là giáo dục trí tuệ. Giáo dục giúp chúng ta không tạo tác những ác nghiệp để tương lai phải đi vào cõi ác. Nhà Phật trước tiên giúp mọi người đừng đi vào ba đường ác có thể đi vào ba đường lành. Chúng ta hiểu được cách giáo dục của nhà Phật và trên cơ sở đó xây dựng cách giáo dục của chính mình. Dù chúng ta công tác ở trường hay không thì chúng ta đều có vai trò của một người làm giáo dục. Chúng ta tiếp nối huệ mạng của Phật thì chúng ta tùy căn tánh, tùy bệnh của chúng sanh mà cho thuốc. Trong lớp có nhiều học trò, tùy căn tánh của từng người mà chúng ta đưa ra cách dụng tâm hoàn toàn khác.

Chúng ta mang năng lực chúng ta ứng dụng trong lớp học để ứng dụng trong đại chúng xã hội thì chúng ta chắc chắn không có chướng ngại. Chúng ta làm giáo dục cũng chính là chúng ta đang thực tiễn những giáo huấn của Phật. Chúng ta mang năng lực ứng dụng ở nhiều phương diện khác nhau thì mọi việc sẽ viên thông. Bản thân tôi cũng ứng dụng chưa tốt những lời giáo huấn của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền vì nếu tôi ứng dụng tốt, tôi sẽ không có chướng ngại. Hiện tại, chúng ta chưa ứng dụng tốt nên chúng ta có chướng ngại trùng trùng. Đề tài

ngày hôm nay là: “*Tùy bệnh cho thuốc, tùy căn tính có cách giáo dục riêng*”, chúng ta lấy lời tựa ngày hôm nay làm kim chỉ nam cho chính mình thì chúng ta sẽ tự tại, không chướng ngại.

Hòa Thượng nói: “*Ngày xưa giáo dục của Lão sư xem trọng ngộ tính của học trò. Học trò có phản ứng, tư duy, động tác nhanh hay chậm thì Lão sư sẽ có cách giáo dục khác nhau*”. Chúng ta quan sát phản ứng của học trò thì chúng ta sẽ biết được căn tính của học trò và những người xung quanh. Khi chúng ta quan sát cách mọi người phản ứng, tư duy, hành động thì chúng ta cũng phải phản tỉnh chính mình. Chúng ta thay đổi phản ứng, tư duy, động tác thì chúng ta sẽ thay đổi được vận mạng.

Hòa Thượng nói: “*Giáo dục của nhà Phật là giáo dục hằng thuận chúng sanh không miễn cưỡng*”. Người ta đến thì chúng ta tiếp nhận, tận tâm tận lực truyền dạy. Người khác không thích nghe, không thích đến thì chúng ta không cưỡng cầu. Chúng ta học Phật pháp thì chúng ta phải ngày ngày sửa lỗi để hoàn thiện mình. Phật pháp chân chính dạy chúng ta xa lìa “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, thỏa mãn hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”. Ma pháp giúp chúng ta hiện đời thì hìm đắm trong tham dục, tương lai thì đọa tam đồ ác đạo.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!